

ще стане. Войниците се мъчели да вдигнат гредата, но не могли. Генералът погледнал към взводния имъ и попиталъ: Защо не помогнете на войниците заедно да вдигнете гредата? — Азъ съмъ взводенъ, а тѣ — обикновени войници. Моята работа е да заповѣдвамъ, а тѣ трѣбва да изпълняватъ. Тогава генералътъ се навелъ, турилъ рамото си подъ гредата и помогналъ на войниците да я вдигнатъ. Следъ това той се обърналъ къмъ взводния, подалъ картичката си и казалъ: Господине, ти си началникъ на тази малка дружина; азъ пъкъ съмъ генералъ Вашингтонъ.

По сщия начинъ и Богъ изпрати Сина си срѣдъ човѣчеството да ги научи на закона на служенето. Затова Христосъ казва: „Не дойдохъ да ми послужатъ, но да послужи.“ Синъ Божи дойде да помага на хората, а тѣ, обикновени простосмъртни, обикновени взводни началници на малки дружини, капрала, искатъ да заповѣдватъ на свѣта. Питамъ: отъ какво страда свѣтътъ? Отъ капрала. Свѣтътъ е пълненъ съ капрала, съ взводни. Дето да се обърнете, все капрала ще срещнете: и въ науката, и въ изкуствата — навсѣкжде въ живота. Щомъ дойде въпросъ да се помага нѣкому, ние трѣбва да бждемъ готови да подложимъ рамото си подъ гредата, т. е. подъ мъчнотията, и да я повдигнемъ. Мъчнотиятъ и благата сж общи за цѣлото човѣчество.

Ще приведа още единъ примѣръ за правилни разбирания. Единъ день американскиятъ председателъ на републиката, Вашингтонъ, вървѣлъ изъ града и спрѣлъ малко на пазаря. Въ това време той видѣлъ, че единъ богатъ човѣкъ се озѣрталъ, като че търсилъ нѣщо. Той го запиталъ: Господине, какво търсите? — Търся нѣкой човѣкъ да ми занесе пуйката до дома. — Азъ мога да ви услужа. — Добре, вземете пуйката. Тръгватъ двамата: богаташътъ напредъ, председателътъ на републиката следъ него. Стигнали най-после до дома на богаташа. Последниятъ се спрѣлъ, бръкналъ въ джоба си, извадилъ отъ кесията си четвъртъ долларъ и го подалъ на носача. Носачътъ погледналъ къмъ паритѣ, погледналъ къмъ богаташа и мълчалъ. — Защо не вземешъ паритѣ? Не си ли доволенъ отъ това, което ти давамъ? Ето, вземи още четвъртъ долларъ! Той пакъ мълчалъ. — Защо мълчишъ? Навѣрно си недоволенъ нѣщо. Че пуйката не струва, колкото възнаграждението, което ти дадохъ. Тогава Вашингтонъ извадилъ отъ джоба картичката си, подалъ я на богаташа, като му казалъ: Приятно ми е, че можахъ да Ви направя една малка услуга — „Председа-